

Скоро стигнахме края на града, отгдето почва една безкрайна градина, създадена отъ природата и подредена отъ услужливитѣ трудолюбиви туземци, наречени канаки. Върху едно малко възвишение се издига чудно хубава вила, която отидохъ да посетя по съвета на кондуктора. Това бѣ дворецътъ на последната царица на Хавай. При входа на вилата ме посрещна стара жена. Цвѣтътъ на лицето ѝ бѣ шоколаденъ; отъ това разбрахъ, че тя е туземка. Срещу малко възнаграждение тя ме разведе изъ цѣлата къща и ми показва такива хубави нѣща, каквито въ никой музей не могатъ да се видятъ. Старитѣ канаки били много красиви хора, обичали музиката и презъ свободното си време се занимавали съ рѣзбарство. Природата имъ давала лесно всичко, което е било нужно за тѣхната прехрана, и затова тѣ имали много свободно време. Хубавитѣ хавайски пѣсни се пѣятъ днесъ изъ цѣлия свѣтъ, а рѣзбарството се цени много. Следъ като забиколихъ околнитѣ хълмове, решихъ да се върна съ трамвая и да изходя града въ противоположна посока.

Този пътъ стигнахъ на залива Вайкики, който се намира на 10 километра далечъ отъ града, въ подножието на единъ изгасналъ вулканъ. Този прочутъ заливъ е родното мѣсто на една чудновата игра съ вълнитѣ. Виждалъ съмъ такава игра въ различни филми, но сега искахъ да видя това въ самата природа. Отъ входа на залива налитаха високи и силни вълни, които се движеха съ голѣма скоростъ къмъ брѣга. Хавайскитѣ младежи и спортисти излизаха при този входъ, въоръжени съ дълги и широки дъски. Хвърляха ги върху нѣкоя вълна и сами скачаха върху тѣхъ. Прави, уловени за едно вжженце, приковано въ края на дъската, тѣ пътуваха съ голѣма скоростъ по върха на вълната, докато достигнатъ брѣга. Това не бѣше лесно и трѣбваше голѣма ловкостъ.

Азъ си представяхъ залива на Вайкики малко поиначе отъ това, което видѣхъ. Той е малкъ и, освенъ